

C_2018142SV.01002301.xml

23.4.2018

SV

Europeiska unionens officiella tidning

C 142/23

Begäran om förhandsavgörande framställd av Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern) den 8 januari 2018 – Sole-Mizo Zrt. mot Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Mål C-13/18)

(2018/C 142/31)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i det nationella målet

Klagande: Sole-Mizo Zrt.

Motpart: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Tolkningsfrågor

1)

Ska en medlemsstats praxis anses vara förenlig med bestämmelserna i unionsrätten, med rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (1) (nedan kallat mervärdesskattedirektivet) (särskilt mot bakgrund av dess artikel 183) och med effektivitetsprincipen, principen om direkt effekt och likvärdighetsprincipen, när man enligt denna praxis, vid en granskning av de relevanta bestämmelserna på området dröjsmålsränta, utgår från premissen att den nationella skattemyndigheten inte har gjort sig skyldig till någon överträdelse (underlåtelse) – det vill säga inte har varit i dröjsmål avseende utbetalning av icke återbetalningsbar mervärdesskatt ... avseende förvärv som inte betalats av de beskattningsbara personerna – eftersom de nationella bestämmelser som står i strid med unionsrätten var i kraft vid den tidpunkt då den nationella skattemyndigheten fattade beslut och EU-domstolen först mycket senare angav att det kriterium som angavs i dessa nationella bestämmelser inte var förenligt med unionsrätten?

2)

Ska en medlemsstats praxis anses förenlig med unionsrätten, särskilt bestämmelserna i mervärdesskattedirektivet (särskilt mot bakgrund av dess artikel 183) samt likvärdighetsprincipen, effektivitetsprincipen och proportionalitetsprincipen, när medlemsstaten enligt denna praxis, vid

prövningen av relevanta bestämmelser på området dröjsmålsränta, gör en åtskillnad mellan, å ena sidan, en situation där den nationella skattemyndigheten med stöd av de nationella bestämmelser som då var ikraft – vilka dessutom var oförenliga med unionsrätten – inte har återbetalat skatten, och, å andra sidan, en situation där myndigheten i strid med dessa nationella bestämmelser inte har återbetalat skatten, och medlemsstaten när det gäller storleken på dröjsmålsräntan på den mervärdesskatt vars återbetalning inte har kunnat begäras inom en rimlig tidsperiod till följd av ett kriterium i nationell rätt som EU-domstolen förklarat oförenligt med unionsrätten gör skillnad mellan två olika perioder, såtillvida att

de beskattningsbara personerna, under den första perioden, endast har rätt att uppbära dröjsmålsränta med en räntesats motsvarande den basränta som tillämpas av centralbanken, med beaktande av att de ungerska skattemyndigheterna, eftersom ungerska bestämmelser som är oförenliga med unionsrätten fortfarande var ikraft vid den tidpunkten, inte handlat på ett rättsstridigt sätt genom att inte tillåta betalning, inom en rimlig tidsfrist, av den mervärdesskatt som ingår i fakturorna, medan

under den andra perioden, ränta ska betalas motsvarande två gånger den basränta som tillämpas av centralbanken – som för övrigt är tillämplig för att undvika förseningar enligt den berörda medlemsstatens lagstiftning – endast för den försenade betalningen av den dröjsmålsränta som motsvarar den första perioden?

3)

Ska artikel 183 i mervärdesskattedirektivet tolkas så, att likvärdighetsprincipen utgör hinder för en medlemsstats praxis enligt vilken skattemyndigheten på den mervärdesskatt som inte återbetalts endast ska betala ränta motsvarande den enkla basränta som tillämpas av centralbanken om skattemyndigheten har åsidosatt unionsrätten, medan den ska betala en ränta motsvarande två gånger den basränta som tillämpas av centralbanken om den har åsidosatt den nationella rätten?

(1) EUT L 347, 2006, s. 1.